

Sygn. akt II Ka 270/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Adama Webera

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2021 r.

sprawy **A. K. (1)**

oskarżonego z art. 177§1 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z dnia 4 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 84/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Turku do ponownego rozpoznania.

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 270/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 04 czerwca 2021r., sygn. akt II K 84/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC
--

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym odmówieniu przez Sąd I instancji przyznania wiary zeznaniom świadka Ż. C. (1) i pokrzywdzonej K. S. w zakresie twierdzenia, iż po zdarzeniu widziały jak zza kierownicy samochodu V. (...) wysiada mężczyzna, zostawia otwarte drzwi od strony kierowcy, obiega pojazd, zabiera dziecko i szybko oddala się od niego a także, że zanim doszło do zdarzenia widziały w pojeździe jedynie kierującego mężczyznę i siedzące z tyłu pojazdu dziecko i w rezultacie uznaniu za wiarygodne zeznań świadka A. K. (2) i wyjaśnień oskarżonego, co skutkowało uniewinnieniem A. K. (1) podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego a także jego obiektywna ocena dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że zeznania wspomnianych kobiet są wiarygodne i winny stanowić podstawę ustalenia stanu faktycznego w przeciwieństwie do zeznań świadka A. K. (3) i wyjaśnień oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Apelacja Prokuratora okazała się uzasadniona i w konsekwencji podniesiony w niej zarzut musiał doprowadzić do uchylenia		

zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Turku.

W ocenie sądu okręgowego – sąd rejonowy nie wyjaśnił w sposób należyty wszystkich okoliczności sprawy, a dodatkowo dokonał błędnej oceny materiału dowodowego i o za tym idzie błędnych ustaleń faktycznych.

W ugruntowanym orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że „błąd dowolności” może być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Podkreślić należy, że sąd I instancji dość szczegółowo omówił dowody przeprowadzone w sprawie, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) oraz świadków A. K. (2), Ż. C. (2) i K. S., a także wyjaśnił dlaczego nie dał wiary zeznaniom Ż. C. (2) i K. S..

Zdaniem sądu okręgowego, sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych, nie przeprowadził jednak prawidłowej – zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego – dogłębnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a w konsekwencji doprowadziło to błędowi w ustaleniach faktycznych.

W pierwszej kolejności zgodzić należy się ze skarżącym, iż Sąd I instancji niewystarczająco wnikliwie

dokonał analizy zeznań złożonych przez świadków Ź. C. (2) i K. S.. Świadkowie ci od samego początku toczącego się postępowania zarówno przygotowawczego, jak i sądowego stanowczo stwierdzały, iż w samochodzie widziały jedynie mężczyznę i dziecko, nie było w nim natomiast kobiety. W tym zakresie zeznania ich były spójne i stanowczo. Świadkowie dodatkowo twierdziły, iż widziały jak mężczyzna wysiada z samochodu jako kierujący tego pojazdu, co według Sądu I instancji stoi w opozycji z opinią biegłego przeprowadzoną w niniejszej sprawie.

Należy jednak dodatkowo zgodzić się ze skarżącym, iż oględziny pojazdu przez biegłego odbyły się po znacznym upływie czasu od zdarzenia, co nie powinno umknąć uwadze Sądu, a nadto winno mieć wpływ na ocenę tej okoliczności przy analizie opinii biegłego.

Dodatkowo jako zupełnie irracjonalne i pozbawione logiki uznać należy zachowanie się oskarżonego po zdarzeniu, który po pierwsze uciekł z miejsca zdarzenia wraz z dzieckiem, rzekomo pozostawiając partnerkę, matkę tego dziecka, która miała prowadzić auto i nie sprawdzając czy nie wymaga ona pomocy medycznej. Po drugie całkowicie nielogiczne były zeznania świadka A. K. (2) i wyjaśnienia oskarżonego, jakoby miał on wraz z dzieckiem przechodzić z tylnej kanapy na przedni fotel i wysiąść wraz z dzieckiem przednimi prawymi drzwiami, przecież skoro siedział na tylnej kanapie wraz z dzieckiem powinien wysiąść tylnymi prawymi drzwiami. Po trzecie sąd meriti nie uwzględnił w wystarczającym stopniu tego, iż oskarżony był

nietrzeźwy i z tego powodu zbiegł z miejsca zdarzenia. Po czwarte wreszcie do wypadku doszło w bliskiej odległości od miejsca zamieszkania oskarżonego i jego konkubiny oraz ciotki, u której mieli być z wizytą przed zdarzeniem. Uwzględniając wszystkie te okoliczności oraz dodatkowo zeznania świadków Ź. C. (2) i K. S., w ocenie sądu odwoławczego, nie mogło budzić wątpliwości, że oskarżony pobiegł po swoją partnerkę i następnie wrócił z nią na miejsce zdarzenia, aby uniknąć grożącej mu odpowiedzialności karnej, w inny sposób nie można wyjaśnić jego absurdalnego zachowania. Tym samym wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości i zaskarżony wyrok musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji winien jeszcze raz przeprowadzić postępowanie dowodowe i dokonać kompleksowej i wnikliwej analizy zeznań świadków Ź. C. (2) i K. S., zwracając szczególną uwagę na zeznania, z których wynika, iż w pojeździe znajdował się jedynie mężczyzna i dziecko. Sama kwestia opuszczenia pojazdu przez oskarżonego lewymi, czy prawymi przednimi drzwiami ma drugorzędne znaczenie, ponieważ istotne jest jedynie to, czy kierował on samochodem marki V.. Sąd winien jednak dopytać świadków na okoliczność tego którymi drzwiami oskarżony wysiadał z ww. pojazdu. Nadto Sąd I instancji winien nie tracić z pola widzenia ww. zachowania się oskarżonego po zdarzeniu, a także faktu, iż pozostawał on w stanie nietrzeźwości.

Wniosek	
Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd odwoławczy podzielił zarzuty zawarte w apelacji prokuratora i zgodnie z art. 454§1 k.p.k. nieodzowne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	xxxxx
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
xxxxx	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
xxxxx	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

XXXXX	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
xxxxx	
Zwięźle o powodach zmiany	
XXXXX	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji.	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
xxxxx	xxxxx

7. PODPIS
Robert Rafał Kwieciński

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina ,sprawstwo

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana